

РЕШЕНИЕ

№ 1733

гр. Варна, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно наказателно дело № 20223110202913 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от В. А. С. от гр.Стара Загора срещу Наказателно постановление № 23-0000145/28.03.2022г. на началника на Отдел „Контрол“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна, с което на лицето било наложено административно наказание “глоба” в размер на 500,00 лева, на основание чл.53 от ЗАНН, вр. с чл.179, ал.6, т.3 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита обжалваното наказателно постановление за неправилно и незаконосъобразно. Привежда доводи за наличие на съществени нарушения на процесуалните правила –липса на надлежно описание на обстоятелствата, при които е извършено вмененото му нарушение и непосочване на нормативния акт, съобразно който е квалифицирано деянието. Оспорва компетентността на контролните органи да установяват при проверка на пътя наличието на технически неизправности. Намира, че компетентни да определят дали дадена неизправност е опасна или не, са само съответните лица в пунктовете за периодични технически прегледи. Счита и че водачът не носи отговорност за изправността на превозното средство, тъй като задължението да следи за нея е възложено на превозвача. В тази връзка изразява становище, че отговорността на водача се свежда до задължението да представи на контролния орган всички необходими документи, включително и знак за проведен периодичен

технически преглед. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Депозира писмени бележки в подкрепа на жалбата.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Писмено изразява становище за неоснователност на жалбата. Намира, че контролните органи имат правомощия да извършват визуална проверка на техническото състояние на проверяваните ППС. Представя заповед за ПАМ, с която временно процесното ППС е спряно от движение до отстраняване на неизправността. Моли наказателното постановление да бъде потвърдено и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на евентуално претендираните от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена от надлежна страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **неоснователна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи **о т фактическа страна** следното: На 20.01.2012г. около 14,30ч. жалбоподателят управлявал от гр.Варна към гр.София товарен автомобил от категория №3, марка „Скания” с рег.№ СА 1401 НР, с прикачено полуремарке с рег.№ С 5947 ЕС. На път I-2, срещу печатница „Изток-Варна“ той бил спрян за проверка от св.К. Н. К. – ст.инспектор към РД „Автомобилна администрация”- Варна. При проверката било констатирано, че водачът извършва превоз на товари с маршрут гр.София-гр.Елин Пелин-гр.Шумен-гр.Варна-гр.София, за което бил издаден Пътен лист Серия В, №783191/19.01.2022 год., като в този момент е без товар. Свидетелят извършил визуален оглед на посоченото МПС и установил, че на втората ос от дясната страна на полуремаркетото липсват накладките за дисковите спирачки, а спирачният диск е видимо корозирал. Въз основа тези констатации на същата дата бил съставен акт за установяване на административно нарушение на жалбоподателя за това, че извършва обществен превоз на товари с технически неизправно ППС, като неизправността се класифицира като опасна. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, бил предявен и подписан без възражения. Писмени такива не били депозирани и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН. Въз основа на съставения акт на 28.03.2022г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на В. С. била наложена глоба в размер на 500,00 лв., за извършено нарушение на чл.139, ал.1, т.1, вр. с чл.101, ал.4 от ЗДвП, вр. с Приложение 5, част I, т.1.1.13, б.“в“ от Наредба № Н-32/16.12.2011г. на МТИТС.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз

основа на събраните по делото **доказателства**- от разпита на свидетеля К. Н. К., както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на разпитания свидетел следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични, като по делото не е установено наличие на основания за съмнение в тяхната достоверност.

Сред приобщените писмени доказателства с най-съществено значение за изясняването на делото са: разпечатка от паметта на дигитален тахограф, както и пътен лист (установяващи извършването от жалбоподателя на процесния обществен превоз на товари). Приложени са и фотоснимки, които отразяват състоянието на процесното ППС. Последните не са изготвени по реда на НПК и не представляват веществени доказателствени средства по смисъла на чл.125, ал.1 от НПК. Съдебната практика обаче приема, че случайно създадените фотоснимки, видеозаписи и т.н., които отразяват или съдържат информация за обстоятелствата, включени в предмета на доказване по чл.102 от НПК, следва да се третираат като веществени доказателства по смисъла на чл.109, ал.1 от НПК, тъй като представляват предмети, върху които има следи от престъплението (в този смисъл изрично е Решение №390/02.10.2009г. по н.д.№393/09г., II н.о. на ВКС). Съдържащата се в приобщените документи и фотоснимки информация кореспондира изцяло на показанията на свидетеля и подкрепя извода за тяхната достоверност, като позволява изложената фактическа обстановка да бъде счетена за установена по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

При извършената цялостна **служебна проверка** с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити. Същите са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, видно от приложеното копие на Заповед № РД-08-30/24.01.2020г. на министъра на транспорта, информационните технологии и

съобщенията. Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво нарушение му е вменено и да организира адекватно защитата си. Съдът намира и че става ясно в напълно достатъчна степен, че цитираната в НП норма на чл.101, ал.4 е от ЗДвП, още повече, че като професионален водач жалбоподателят несъмнено добре познава този нормативен акт и не може да се счете, че е бил затруднен да разбере коя норма е имал предвид наказващият орган. Процесуалните нарушения са съществени само ако са довели до реално накърняване на процесуалните права на санкционираното лице, а в случая неprecизността е само формална.

По приложението на **материалния закон** съдът установи следното:

Разпоредбата на чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП установява задължение движещите се по пътя пътни превозни средства да бъдат технически изправни.

По силата на чл. 101, ал.4 от ЗДвП неизправностите и тяхната класификация се определят с наредбата по чл. 147, ал. 1, а именно-Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства издадена от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Понятието „неизправности“ е дефинирано в §1, т.13 от ДР на Наредбата като „технически дефекти или други случаи на несъответствия с експлоатационните характеристики и конструкцията на превозното средство“. Нормата на чл.37, ал.1 от Наредбата категоризира неизправностите в три отделни групи, в зависимост от въздействието им върху безопасността на превозното средство, въздействието им върху околната среда и риска, който поражда за участниците в движението, а именно: незначителни неизправности; значителни неизправности и опасни неизправности.

Дефиниция на понятието опасни неизправности се съдържа в чл.37, ал.4 от Наредбата, според която такива са неизправностите, които представляват пряк и непосредствен риск за безопасността на движението или оказват въздействие върху околната среда. Аналогична дефиниция се съдържа и в §6, т. 73 от ДР на ЗДвП, според която „опасни неизправности“ са откритите по време на проверка неизправности, които представляват пряк и непосредствен риск за безопасността на движението по пътищата или имат въздействие върху околната среда. Методиката за извършване на периодичен преглед за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства /Приложение №5 към Наредбата/ изрично категоризира липсващата накладка за дискова спирачка в групата на опасните неизправности /част I, т.1.1.13, б.„в“ от Приложението/. По изложените по-горе съображения съдът приема за безспорно установено, че на втората ос от дясната страна на

полуремаркетото, прикачено към управлявания от жалбоподателя товарен автомобил, са липсвали накладките. По този начин С. действително е осъществил състава на нарушение по чл.139, ал.1, т.1, вр. с чл.101, ал.4 от ЗДвП вр. с Приложение 5, част I, т.1.1.13, б.“в“ от Наредба № Н-32/16.12.2011г., тъй като е извършвал обществен превоз на товари с технически неизправно ППС, с неизправност, която е създавала опасност за движението. Съдебната практика последователно приема, че в подобни случаи е налице нарушение по чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП. (В този смисъл е напр. Решение № 961 от 18.07.2022 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 1359/2022 г. и мн. др.).

В наказателното постановление е посочено, че се касае за извършване на обществен превоз на товар с влекач с прикачено полуремарке. Налице е извършване на превоз със „счленено превозно средство“, което по смисъла на § 6, т.53 от ДР от допълнителните разпоредби на ЗДвП е комбинация от превозни средства, състояща се от моторно превозно средство и свързано с него полуремарке. Изискванията за техническа изправност се отнасят както до моторното превозно средство, така и до свързаното с него полуремарке. Следователно техническата неизправност на полуремаркетото касае техническата изправност на съчлененото ППС, в какъвто смисъл е и установената съдебна практика (Решение № 1366 от 26.06.2018 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 1503/2018 г.).

За констатираното нарушение жалбоподателят правилно и законосъобразно е санкциониран с обжалваното наказателно постановление.

Санкцията е определена надлежно, във фиксирания размер, предвиден в закона, на основание чл.179, ал.6, т.3 от ЗДвП, предвиждащ специално наказание за лице, което управлява технически неизправно пътно превозно средство, при констатирани опасни неизправности, какъвто е и разглежданият случай. Административнонаказателната отговорност правилно е насочена към жалбоподателя. Нормата на чл.179, ал.6, т.3 от ЗДвП съдържа както правило за поведение, така и санкция за изпълнение на това правило, а именно- съдържа задължение за водачите да управляват само технически изправни ППС. Поради това водачът, управляващ неизправно ППС, носи административнонаказателна отговорност за това свое поведение, независимо от отговорността на превозвача да следи за изправността на автомобилите и да организира работата на водачите.

Съдът намира и че нарушението е извършено виновно. Неизправността е била видима при визуален оглед, поради което е следвало да бъде констатирана от водача, който е следвало да се въздържа от управление на превозното средство. Като не е направил това, С. е проявил най-малкото небрежност, а по силата на чл.7, ал.1 от ЗАНН на санкция подлежат и нарушенията, извършени по непредпазливост. Поради това съдът приема, че нарушението е осъществено и от субективна страна.

Неоснователни са доводите, че контролните органи не са

оправомощени да извършват проверка на техническата изправност на спрените за проверка ППС. Съгласно разпоредбата на чл. 166, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, Министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията чрез Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" контролира спазването на правилата за извършване на обществен превоз и превоз за собствена сметка на пътници и товари, както и всички документи, свързани с извършването на превоза. Съгласно чл. 166, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията служби имат право да спират пътните превозни средства, предназначени за извършване на обществен превоз и превоз за собствена сметка, да проверяват документите за самоличност и свидетелството за управление на водача, всички документи, свързани с управляваното превозно средство и с извършвания превоз, **както и техническата изправност**, обезопасяването на превозваните товари и транспортната годност на пътните превозни средства. Проверяващият, като инспектор в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна безспорно е имал тези права. Същевременно в Приложение № 5, Част I, т. 1.1.13, б. "в" към Наредба №Н-32/16.12.2011 г. на МТИТС изрично се предвижда установяването на техническа неизправност от вида на разглежданата, да се извърши чрез визуална проверка, както е постъпил в случая контролният орган. Следователно установяването по този начин на процесната неизправност от актосъставителя е било законосъобразно.

Не са налице основания случаят да бъде счетен за маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като същият не се отличава с по-малка тежест от обичайните нарушения от този вид. За формирането на извод за маловажност на случая при нарушения, несвързани с настъпването на конкретен резултат, е необходимо наличието на някакви особени извинителни обстоятелства, обусловили извършването им, а такива в случая не са налице. Напротив, от показанията на свидетеля се установява, че неизправността е довела до липса на спирачна ефективност и корозия на диска поради неизползване. Следователно опасността от настъпване на произшествие при движението на превозното средство е била значителна. Поради това и при липсата на обстоятелства, обуславящи по-малката тежест на разглежданото нарушение от типичните такива от този вид, приложението на чл.28 от ЗАНН следва да бъде отказано.

При така установеното искането за отмяна на наказателното постановление се явява неоснователно. Наказателното постановление следва да бъде потвърдено като законосъобразно, а жалбата- да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на делото и направеното от пълномощника на въззиваемата страна съответно искане, на основание чл. 63д от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.8 от ГПК на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер определен в чл. 37 от Закона за

правната помощ, съгласно препращащата разпоредба на чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. За защита по дела по ЗАНН чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение в размер от 80 до 120 лева. Според разпоредбата на чл.78, ал.8 от ГПК размерът на юрисконсултското възнаграждение се определя от съда. В случая производството по делото е протекло в две съдебни заседания, в които юрисконсултът не е участвал лично, а единствено е представил писмени бележки. Същевременно случаят не се отличава с фактическа или правна сложност, поради което съдът намира, че следва да се присъди възнаграждение в размер на предвидения в закона минимум от 80 лева.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Наказателно постановление № 23-0000145/28.03.2022г. на началника на Отдел „Контрол“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна, с което на В. А. С. от гр.Стара Загора, с ЕГН:*****, на основание чл.53 от ЗАНН, вр. с чл.179, ал.6, т.3 от ЗДвП, е наложено административно наказание “глоба” в размер на **500.00 лева**, като **законосъобразно**.

ОСЪЖДА В. А. С. от гр.Стара Загора, с ЕГН:***** да заплати на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна сумата от **80,00 лева /осемдесет лева/**, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____